

พระราชบัญญัติทนายรวัน โกสินทร

ศก ๑๒๔

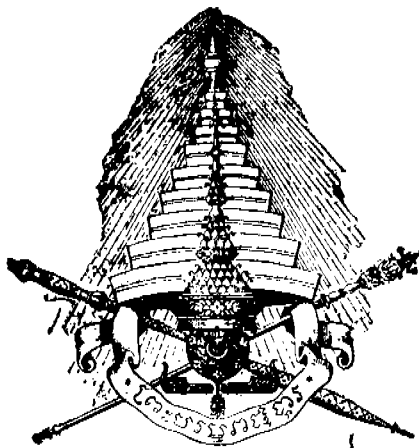
มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระ
 ประมุนทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้า
 อยู่หัว ดำรงเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศจทรงทราบ
 ทัดกันว่า ตั้งแต่ได้ตั้งจัดด้วยราชบรมราชาภิเศกมา
 ได้ทรงพระราชดำริเห็นพว ประเพณีทนายที่มีอยู่ใน
 พระราชอาณาจักสยาม ถึงเป็นวิธิตายทำสาร
 กรมธรรม์ชายศรัด้วยใจสมัคร มิใช่ทนายเซดยที่
 เป็นการกดขี่อย่างร้ายแรงก็จริง แต่ก็เป็นเครื่องกีด
 ขวางความเจริญประโยชน์และสุข สำนัญของ มหา
 ชนอยู่ อย่างหนึ่ง ซึ่งจำเป็นจะต้องเลิกถอนอย่า
 ให้มีประเพณีทนายภายในพระราชอาณาจัก นี้ กรุง
 สยามจึงจะมี ความเจริญสมบุรณ์เท่าทันประเทศอื่น
 แต่ประเพณีทนายเป็นของมีเดิมเื่องมาแต่โบราณ คน
 ทั้งหลายทุกชั้นบรรดาศักดิ์ ได้คุ้นเคยและมีประ
 โยชน์ทรัพย์สินสมบัติเกี่ยวเนื่องอยู่ใน วิธิตายโดยมาก
 จะเลิกถอนเสียทันที ก็หน้าที่จะ เกิดความลำบาก ใน
 ประชุนชนทั้งหลายได้มากอยู่ การเลิกทนายสมควร
 จะต้องผ่อนผันเลิกถอนไปเป็น ลำดับตามควรแก่การ

จึงจะเป็นประโยชน์ดีด้วยประการทั้งปวง ทรงพระ
 ราชดำริเห็นดังนี้ เมื่อมีจดศกจุลศักราช ๑๒๑๖
 ก็อรวัน โกสินทรศก ๘๑ จึงได้ทรงพระกรุณาโปรด
 ให้ตราพระราชบัญญัติผ่อนเพ็ญ ห้ามมิให้คนเกิดใน
 รัชกาลปัตยุบันนี้เป็นทนาย ต่อแต่นั้นมาก็ได้ทรงพระ
 กรุณาโปรดให้ มีพระ ราช บัญญัติลดหย่อนนอกอนวิธ
 ทายลงโดยลำดับมาจนบัดนี้ ทรงพระราชดำริ
 เห็นว่าถึงเวลาอันสมควรแล้ว ที่จะตราพระราช
 บัญญัติเพื่อลด หย่อน ประเพณีทนายให้ ยิ่งน้อยลงได้
 อีกชั้นหนึ่ง จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตรา
 พระราชบัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้
 มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้ เรียกว่า “พระ
 ราชบัญญัติทนาย รวัน โกสินทรศก ๑๒๔”
 มาตรา ๒ ให้ ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ ๑
 เมษายนรัตนโกสินทรศก ๑๒๔ ทัดพระราชอาณา
 จัก เว้นแต่มีณฑทนายพิชิตะมณฑลบูรพาซึ่งได้
 ตราพระราชบัญญัติทนายไว้สำหรับมณฑลนั้นๆ แล้ว
 กับ มณฑลไทรบุรีและ เมือง กดินัน เมือง ตรังกานุ
 ซึ่ง ใช้กฎหมายตามลัทธิศาสนาของเมืองนั้นๆ
 มาตรา ๓ บรรดาทนายให้ นับว่าเป็นไทยมิ
 ให้ มีสิทธิเกษียณอายุตั้งว่าไว้ ในพระราชบัญญัติ
 ทนาย ไทยจุลศักราช ๑๒๓๖ นั้นต่อไป
 มาตรา ๔ บรรดาคนที่เป็นไทยอยู่ก็ดี หรือทนาย
 ที่หลุดพ้นคำตัวแล้วก็ได้ต่อไปห้ามมิให้เป็นทนาย
 มาตรา ๕ บรรดาทนายที่มีอยู่ ในเวลาออกพระ
 ราชบัญญัตินี้ นอกจาก เวลาที่ ทายหลุดหนักหนัหาย

ให้เจ้าเงินตักค่าตัวให้คนหนึ่งเดือนละ ๔ บาท นับ
เดือนเมษายนรัตนโกสินทรศก ๒๒๕ เป็นต้นไป

มาตรา ๖ ถ้าทนายจะเบียดเงินใหม่ ห้าม
มิให้ทำค่าธรรมเนียมขึ้นค่าตัว กว่าจำนวนเงินค่า
ตัวในเวลานั้น

ประกาศมาณวันที่ ๑ เมษายน
รัตนโกสินทร ศก ๒๒๕ ตรงกับวันที่ ๑๓๒๙๐ ในรัช
กาลปัตติยบันนั้น



พระราชบัญญัติเพิ่มเติมอากรการพนัน
รัตนโกสินทร ศก ๑๒๕

มีพระบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระ
ปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้า
อยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศ
ให้ทราบทั่วกันว่า แต่ก่อนมามณฑลกรุงเทพฯฯ มิ
ได้มีทางรถไฟไปมาติดต่อกับมณฑลอื่น การเดิน
ทางย่อมเป็นความลำบากห่างไกล บัดนี้มีทางรถไฟ
ไปมาติดต่อกับมณฑลต่างๆขึ้นเป็นอันมาก และใน
มณฑลอื่นนอกจากบริเวณกรุงเทพฯฯ ก็ได้ทรง
พระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ยกเลิกอากรหวยเงิน ก.ข.

เสีย เพื่อมิให้มีการเล่นการพนันเช่นนั้นนอกจาก
มณฑลกรุงเทพฯฯ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
ให้ตราพระราชบัญญัติ เพื่อป้องกันมิให้ มีผู้ลักลอบ
เล่นการพนันอื่นนั้นนอกจากบริเวณมณฑลกรุงเทพฯฯ
ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระ
ราชบัญญัติเพิ่มเติมอากรการพนัน รัตนโกสินทร
ศก ๑๒๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ ใช้ ไปตั้งแต่วัน
ที่ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ห้ามมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดเล่นพนันกันด้วย
เกี่ยวแก่การออกหวย โดยตั้งทำการรับแทงหวยและ
ใช้ทุนของตนเองเมื่อหวยถูก เก็บเงินแทงเป็นผล
ประโยชน์ของตนเองเมื่อหวยผิด

มาตรา ๔ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดกระทำการดังกล่าวแล้ว
ในข้อ ๓ โดยอากรเบ็ดเตล็ดก็ดี หรือลักลอบก็ดี
ให้มีโทษดังผู้ลักกินโทษในพระราชบัญญัติเพิ่มเติม
อากรการพนัน รัตนโกสินทร ศก ๑๑๘

มาตรา ๕ ให้นายอากรผู้รับผูกขาดออกหวย ก.
ข. หรือพนักงานไต่อากรมีอำนาจที่จะสืบสวนร้องฟ้อง
เอาโทษแก่ผู้กระทำดัง กล่าว แล้ว ได้ ตาม พระราช
กำหนดกฎหมายอย่างภาษีอากรอื่น ๆ ทั่วไป ทั้ง
มณฑลกรุงเทพฯฯ และหัวเมืองในเวลาที่ตนเป็นผู้รับ
ผูกขาดอยู่นั้น

ประกาศมาณวันที่ ๑ เดือนเมษายนรัตนโกสินทร
ศก ๒๒๕ เป็นวันที่ ๑๓๒๙๐ ในรัชกาลปัตติยบันนั้น